

Al. Florin ȚENE

ȚENE Florinel Sandu (pseudonim Al. Florin ȚENE) s-a născut în orașul Drăgășani, județul Vâlcea, la 13 iunie 1942. Școala primară și liceul le urmează la Drăgășani. A absolvit cursurile Facultății de Filologie a Institutului Pedagogic din Baia Mare, 1963-66, și de Istorie la Târgu Mureș, 1966-1970. La Baia Mare, ca student, înființează Cenaclul NORD în cadrul Bibliotecii Regionale. A urmat și cursurile postuniversitare de economie aplicată, în 1979, și de integrare europeană, la Bruxelles, în anul 1999.

În anul 1964 devine redactor al Stației de Radioficare Drăgășani, în emisiunile căreia difuzează reportaje și lucrări literare ale scriitorilor drăgășeneni: Emil Istocescu, Dumitru Constantin, Dumitru Velea, părintele Bălașa, N. Cochinescu, Virgil Mazilescu, Titina Nica Țene, dar și vâlcenii: Doru Moțoc, Traian D. Lungu, Ion Lazăr, Gh. Diaconu, Costea Marinoiu, George Țărnea, Lucian Avramescu etc.

În 1989 înființează, pe lângă Casa de Cultură din Drăgășani, Cenaclul literar „Gib I. Mihăescu” care funcționează și astăzi. La ședințele acestui cenaclu au participat poetul Virgil Mazilescu, pe atunci elev la liceul din Drăgășani, viitorul prim-ministru Radu Vasile, Nicolae Cochinescu, viitorul procuror general. Pe când era student la Baia Mare a înființat, împreună cu poetul Vasile Radu Ghenceanu și pictorul Mihai Oros, „Cenaclul Literar Nord” (1963). A înființat, de asemenea, Cenaclul „Vasile Sav” (2004), „Artur Silvestri” (2006), „Radu Stanca” (2014), care funcționează și azi în cadrul Ligii Scriitorilor.

A publicat prima poezie în 1959 în revista Tribuna, pe când era elev. Debutul editorial a avut loc în anul 1974 cu volumul de versuri *Ochi deschis*, la Editura Litera, București. În 1979 îi apare al doilea volum de versuri *Fuga Statuilor*, la aceeași editură. Are lucrări traduse în limbile sârbă, engleză, coreeană, rusă, franceză, italiană, japoneză.

Publică poezie, articole, critică literară și eseuri în revistele: Luceafărul, Gazeta Literară, România Literară, Argeș, Secera și Ciocanul, Orizont, Înainte, Scrisul

Bănăţean, Iaşul Literar, Convorbiri Literare, Confluente, Cronica, Ramuri, Mozaic, Agora Literară, Poezia, Cetatea Culturală, Ardealul Literar, Curierul Primăriei Cluj, Flagrant, Poştaşul, Familia, Literatorul, Contemporanul, Orient Latin, Heliopolis, Rusidava Culturală, Poezia, Oglinda literară, Esteu, Columna, Citadela, Aurora, Al cincilea anotimp, Pietrele Doamnei, Climate Literare, Singur, Viaţa de pretutindeni, Radix (Belgia), România VIP (Dallas, Texas), Iosif Vulcan (Australia), Confluente literare, SUA, Armonii Culturale, Rostirea Românească, Steaua, Tribuna, Dokiana, Semne, Lettres Europeennes, Cuvânt Torăcean, Viaţa Socială, Munca, Unitatea Naţională, Adevărul de Cluj, Făclia, Cuget Liber, Radio Bucureşti, TVR, Radio Craiova, Radio Cluj, Confluente, Poştaşul, Tibiscus, Meandre, Cuvântul Liber, Răsunetul, Curierul de Vâlcea, Scurt circuit oltean, Dobrogea culturală, Moldova culturală, Cetatea lui Bucur, Constelaţii diamantine, Memoria slovelor, Candela (Canada), Regatul cuvântului, Făclia, Glas creştin, Citadela, Itaca (Dublin), Pagini Româneşti în Noua Zeelandă, MIORIȚA (SUA), Clujul Liber, Napoca News, Confluente Româneşti, Basarabia literară, Semănătorul, Observatorul din Toronto, Caietele Columna, Salonul Literar, Răsunetul, Academia de Poezie, Artă şi Literatură, Caietele Columna, Revista ZEIT, APOLON, ONIX, Creator, Freamăt, Heliopolis, AG pe rime, Destine contemporane din Canada, Rotonda Valahă, Napoca News, Creator, Apolon, Observatorul din Canada, Făclia, în publicaţii din Gabon-Africa, revista Uniunii Ziariştilor Profesionişti, Porţile Nordului, Literaturitate, Negru pe Alb-castelul cuvintelor-, Luceafărul, Feed Back, Ardealul literar şi artistic, Sintagme literare, Literatura, Unirea(Viena), Radio Unirea (Viena), Parnas XXI, Observatorul din Toronto, Cuvântul argeşean, Litera 13, Orizonturi mureşene, Surâsul Bucovinei, Bogdania, Bucium ş.a.

Este membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România, al Academiei Americano-Română de Ştiinţă şi Artă (A.R.A.), din anul 2011, al Asociaţiei Scriitorilor Români din Canada, al Societăţii Regale a Scriitorilor Români şi Belgieni. Este Preşedintele Ligii Scriitorilor Români.

A fost membru al International Multidisciplinary Scientific Congress organizat de Universitatea Titu Maiorescu. În anul 2011 a primit DIPLOMA DE EXCELENŢĂ din partea Senatului Universităţii de Vest „Vasile Goldiş”, din Arad, pentru întreaga operă şi activitatea dusă pentru promovarea literaturii române.

Liga Scriitorilor Români îi acordă în anul 2012 MEDALIA „VIRTUTEA LITERARĂ”, pentru creaţie literară şi pentru promovarea culturii române în ţară şi străinătate. În 2015 a primit Marele Premiu pentru presă scrisă din partea Uniunii Ziariştilor Profesionişti.

În ianuarie 2012, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Facultatea de Filologie şi Fundaţia „Vasile Pogor” din Iaşi îi acordă DIPLOMA la Festivalul Internaţional Eminescu pentru lucrarea „Norocul limbii române: Eminescu”.

Mai foloseşte şi pseudonimele: Al. Roşianu, Florin Roşianu, Florin Drăgăşenescu.

În septembrie 2006, a înființat „Liga Scriitorilor din România”, devenind președintele executiv al acestei organizații profesionale care are 34 de filiale în țară și 12 în străinătate și care editează 18 reviste în care se promovează literatura română autentică.

Este fondatorul revistelor: „Lumina de pe Lotru” (1970): „Agora Literară” (1996), „Regatul Cuvintelor”, „Constelații diamantine”, „Scurt circuit oltean”, „Memoria Slovelor”, Dobrogea Literară”, „Freamăt”, „Moldova literară”, „Cetatea lui Bucur”, „Sfera ionică” etc.

În anul 2009 a propus Patriarhiei Române ca Mihai Eminescu să fie sanctificat în Calendarul Ortodox. Pe această temă, a discutat, prin postul de Radio România, cu purtătorul de cuvânt al Patriarhiei.

Opera literară:

1. Ochi deschis, poezie, editura Litera, București, 1974;
2. Fuga Statuilor, poezie, editura Litera, București, 1979;
3. Nucul dintre două veacuri, poezie, editura L’Etoile d’Argent, Namur, Belgia, 1996;
4. Vitraliile mării, poezie, editura L’Etoile d’Argent, Namur, Belgia, 1997;
5. Chipul din oglindă, roman, editura Fundației „I.D. Sîrbu”, Petroșani, 1997;
6. Confesiunea unui navigator pe uscat, poezie, editura Academiei Americano-Română, Mannheim, Germania, 1998;
7. Să ne unim mâinile, prieteni, poezie, volum bilingv (român-maghiar), Fundația Prietenia din Pecs, Ungaria, 1997;
8. Alfa juvenil, în colaborare, editura Tinivar, Cluj-Napoca, 1997;
9. Moment poetic, în colaborare, editura Carter, Chișinău, 1998;
10. Insula viscolului, roman, editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2000;
11. Cerul meu de hârtie, poezie, volum bilingv (român-englez), traducere Mariana Zavati Gardner, editura Tibiscus, Uzdin, Serbia, 2000;
12. Orbul din Muzeul Satului, roman, este al treilea volum, împreună cu Chipul din Oglindă, Insula Viscolului, ce fac parte din trilogia Insula Viscolului, ce se constituie într-o frescă a societății românești din secolul XX. Editura Napoca Star, 2002;
13. Vă somez, domnule doctor!, piesă de teatru, editura Fundației „I. D. Sîrbu”, Petroșani, 2003;
14. Memoria inimii, analiză istorică, Editura Etnograph, 2004;
15. Cina cea fără de taină, poeme, volum bilingv (român-englez), traducere Mariana Zavati Gardner, editura Eurograph, 2006;
16. Gh. P. Lăzanu – Viața și faptele sale, monografie, Editura Napoca Star, 2006;
17. Cărticica de dat în leagăn gândul, povestiri onirice, Editura Viața Arădeană, 2008;
18. Antologie de poezie, de Al. Florin Țene, Editura Noul Orfeu, 2008;

19. Arca lecturii, cronici de carte, editura Semănătorul, 2008;
20. Prizonierul oglinzilor paralele, eseuri, editura Semănătorul, 2008;
21. Critică literară, Editura Semănătorul, 2008;
22. Arca frumoaselor vise de vânzare, piesă de teatru într-un act, Editura Semănătorul, 2008;
23. Un teatru cât o inimă, critică teatrală, Editura Fundației „I.D. Sîrbu”, Petroșani, 2008;
24. Cu inima în palmă, interviuri, Editura Contrafort, Craiova, 2010;
25. A șaptea zi după Artur, poezii, Editura Semănătorul, București, 2009;
26. Evadare în Cutia Pandorii, eseuri și interpretări filozofice, Editura Semănătorul, 2009;
27. O stafie tulbură speranța, piesă de teatru într-un act, Editura Semănătorul, 2010;
28. Florile Sarmisegetusei, dramă istorică în versuri, Editura Semănătorul, 2010;
29. Cozia, dramă istorică în versuri, Editura Semănătorul, 2010;
30. Ochiul magic al metaforei, critică literară și eseuri, Editura Semănătorul, București, 2010;
31. Sonată pentru creșterea ierbii, poeme, Editura Carte și Arte, București, 2010;
32. Sonată pentru creșterea ierbii, poeme, ed. a II-a, Editura Semănătorul, București, 2011;
33. Geamănul din oglindă, roman, Editura Semănătorul, București, 2011;
34. A șaptea zi după Artur, ed. a II-a, revăzută, Ed. Contrafort, Craiova, 2009;
35. Paznic la o pisică și un castel, Editura Semănătorul, București, 2011;
36. Cărticica de dat în leagăn gândul, Editura Fundației Culturale „I.D. Sârbu”, Petroșani, 2010;
37. Dicționarul Ligii Scriitorilor, vol. I, în colaborare cu Anda Dejeu, Editura DACIA XXI, Cluj-Napoca, 2011;
38. Aventură prin dicțiunea ideilor, eseuri, Editura Semănătorul, București, 2011;
39. Un teatru cât o inimă, ediția a II-a, cronici teatrale, Editura Semănătorul, București, 2011;
40. Între Thalia și Minerva, critică literară, Editura Semănătorul, București, 2011.
41. Autoritatea adevărului – Adevărul autorității, interviuri, Editura Semănătorul, București, 2011;
42. O viață din întrebări și răspunsuri – convorbiri între Al. Florin Țene și scriitorul australian de origine română George Roca, Editura Semănătorul, București, 2011;
43. Geamănul din oglindă, roman, Editura Nico, Târgu Mureș, 2012;
44. Sămânța din interiorul Cuvântului, versuri, Editura Semănătorul, 2012;
45. Germinația cuvântului de sub zăpadă, vol. I, versuri, de la A la I, Editura Semănătorul, 2012;
46. Germinația cuvântului de sub zăpadă, vol. II, versuri, de la Î la Z, Editura Semănătorul, 2012;

47. Pe când poezia ținea de foame, proză scurtă, Editura Semănătorul, 2012;
48. Contemporanul meu, Iisus! Poezii, Editura Semănătorul, 2012;
49. Eseul, metaforă a gândirii logice, eseuri, Editura Semănătorul, 2012;
50. Călcâiul vulnerabil al mării, Poeme, Editura Semănătorul, 2012;
51. Călcâiul vulnerabil al mării, Poeme, Editura Nico, Târgu Mureș, 2012;
52. Subiectul ca text și ideea ca subiect, eseuri și cronici literare, Editura Semănătorul, 2012;
53. Emirate de gânduri, poeme, Editura Semănătorul, 2013;
54. Inelul de iarbă, roman, Editura Semănătorul, 2013;
55. Concert în lipsa mea-poeme, Editura Semănătorul, 2013;
56. Inelul de iarbă, ediție revăzută, roman, cu o prefață de Voichița Pălăcean Vereș, Editura Napoca Nova, 2013;
57. Vârcolacii, povestiri, prefață de Marinela Preoteasa, Editura CuArt, 2013.
58. Un ocean de deșert – roman, Editura Semănătorul, 2013;
59. Un ocean de deșert – roman, cu o Prefață de Mariana Cristescu, Editura NICO, 2013;
60. Aventura metaforelor prin canionul cu idei, publicistică literară, Editura Semănătorul, 2013;
61. Din stampe, Clujul..., antologie realizată în colaborare cu Iulian Patca, Editura Napoca Nova, 2013;
62. În genunchi mă întorc la Vers – poezii, Editura Semănătorul, 2014;
63. Critica între artă și știință, cronici și eseuri, Editura Semănătorul, 2014;
64. Răzbunarea gemenelor, roman, Editura Semănătorul, 2015;
65. Platani visează veșnicia, poezii, Editura Semănătorul, 2015;
66. Răzbunarea gemenelor, roman, cu prefață de Mariana Cristescu, Editura NICO, Târgu Mureș, 2015;
67. La braț cu Andromeda, viața scriitorului Gib I. Mihăescu între realitate și poveste, prefață de Voichița Pălăcean Vereș, roman, Editura Napoca Nova, Cluj-Napoca, 2016;
68. Oglinda Ligii Scriitorilor, o altfel de istorie a literaturii române, în colaborare cu Voichița Pălăcean Vereș și Gavril Moisa, Editura Napoca Nova, 2016;
69. Veniți, privighetoarea cântă! Viața scriitorului Alexandru Macedonski între realitate și poveste – roman, Editura Napoca Nova, prefață de prof.univ.dr. Florentin Smarandache;
70. Manifest. În anul Centenarului, vinovăția criticilor și istoricilor literari care și acum promovează „operele” scriitorilor ce au scris în spiritul realismului socialist. Un pericol pentru educația tinerilor. Editura Napoca Star, 2018;
71. Orice călimară poate să devină un Vezuviu. Compendiu la o istorie a jurnalismului pe teritoriul carpato-danubiano-pontic. Editura Napoca Star, 2019;
72. Cursă pentru șobolan, roman polițist. Editura Napoca Star, 2019;
73. Întoarcere pe o punte de pâine, roman, Editura Napoca Nova, 2019.

Recunoaștere (selectiv):

Este prezent în peste 60 de antologii, printre care: Antologia internațională „Arta de a fi uman”, vol. 5, „Antologie de poezie română – „Cinstind Limba Română”, întocmită de Corneliu Leu, „Afirmări culturale” întocmită de Elena Buțu, Ed. Sitech, 2014, „Antologia Scriitorilor Români de pe toate continentele”, întocmită de Elisabeta Iosif, Editura Cetatea cărții, 2014, antologia internațională „Poesia oltre confini”, apărută în Canada, și difuzată în Italia, Nigeria, Spania, Portugalia și România, „Dicționarul Scriitorilor Români” de Aurel Sasu, Editura Paralela 45, 2006, „Dicționarul Personalității Române și faptele lor”, de Constantin Toni Dârțu, volumele 4, 32 și 56, „Dicționarul General al Literaturii Române”, vol. TZ, editat de Academia Română sub îngrijirea Acad. Eugen Simion, 2009, „Dicționarul Scriitorilor Români de Azi, din România, Basarabia, Bucovina de nord, Banatul Sârbesc, Europa Occidentală, Israel, America”, de Boris Crăciun și Daniela Crăciun-Costin, Iași, 2011, „Dicționarul ligii scriitorilor români”, Editura DACIA XXI, Cluj-Napoca, 2011, „O altfel de istorie a literaturii române contemporane, vol. I, Autori Ștefan Doru Dăncuș, George Coandă, Vali Nițu etc. 2013, „Popasuri scriitoricești pe Olt și Olteț”, Florentin Smarandache, Editura Sitech, Craiova, 2013, „O altfel de istorie a literaturii române contemporane”, vol. II. Editura Napoca Nova, 2016.

Referințe critice (selectiv):

În anul 2002, a apărut monografia *Al. Florin Țene, 60, Sub zodia Gemeni*, la editura Napoca Star, în 2005, scriitorul Petrică Birău publică monografia *Al. Florin Țene – Literatura ca mod de viață*, editura Eurograph, colecția „Mnemosyne”, iar în 2013, scriitoarea Mariana Cristescu a publicat cartea *Familia Țene – Destine contemporane*, Editura NICO, din Târgu Mureș, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la căsătoria scriitorilor Al. Florin Țene și Titina Nica Țene.

Au scris despre Al. Florin Țene: Acad. C. Bălăceanu Stolnici, acad. Eugen Simion, Petru Poantă, Dan Deșliu, Mihai Beniuc, Marcel Breslașu, Miron Radu Paraschivescu, Negoită Irimie, Anghel Dumbrăveanu, Emil Istocescu, N.N. Tomoniuc, Ioan Barbu, Ion I. Părăianu, Ion Popescu Brădiceni, Miron Țic, Horia Zilieru, Alex Ștefănescu, Laurențiu Ulici, Veronica Bălaj, Marian Barbu, Dumitru Velea, Petrică Birou, Rodica Marian, Antonia Bodea, Nicolae Uțică, Ioan Velică, Constantin Zărnescu, Doru Moțoc, Traian D. Lungu, Petre Petria, Gh. Stroia, Veronica Balaj, Doina Drăgan, Marin Oprea, Nina Cassian, Nicolae Tăutu, Constantin Toni Dârțu, Mariana Cristescu, Emil Istocescu, Teodor Barbu, Dan Brudașcu, Ion Cristofor, Gh. Azap, Sorin Grecu, Gavril Moisa, Ion Constantinescu, Ioan Benche, Liliana Corobca, Ion Roșioru, Gh. Neagu, Mircea Popa, Puiu Răducanu, Gheorghe A. Stroia, Vasile

Cocârcea, N. Manolescu, Laurențiu Ulici, Ion Bănuță, Marin Oprea, Gavril Moisa, Voichița Pălăcean Vereș, Elena Buțu, Doina Drăguț, Marinela Preoteasa, Florin Grigoriu, Ion Constantinescu, Mircea Daroși, Răducan Adriana, Menuț Maximinian, Mariana Cristescu, George Roca, Ion I. Părăianu, Antonia Bodea, Al Stănescu, Vasile Val Telceanu, Gabriel Andreescu, Din Petre, Florentin Smarandache, Virginia Paraschiv, Florin Roman, Ben Todică, Radu Vida, C. Cubleşan, Ion Cristofor, Ion Pachia Tatomirescu, Mircea Popa, Florica Ranta Căndea, Dinu Doru Glăvan, Lucia Elena Locusteanu, Voichița Tulcan Macovei, Theodor Damian, George Roca, și alții.

O parte din cărțile sale se află în colecțiile Bibliotecii Universitare din Arizona, Tempe, SUA.

Aprecieri critice:

*Scriitorul Alexandru Florin Țene, președintele Ligii Scriitorilor din România, prezintă în fața cititorilor avizați un volum care cuprinde cronici de teatru, editat de Contrafort Craiova. Sub genericul **Un teatru cât o inimă** facem cunoștință cu actorii teatrelor din România, dar și cu piesele jucate pe marile scene. Cronicile din perioada 1997-2005 readuc prin condeiul și talentul scriitorului povestea vieții succesului și a trăirilor dincolo de trăiri a celor care ne înnobilează sufletul prin intermediul celei mai frumoase arte, teatrul. Pe coperta întâi tronează o poză cu clădirea Teatrului Dramatic "I.D. Sârbu" din Petroșani, un adevărat omagiu pentru toți cei care "locuiesc" și înfăptuiesc cultura în aceste clădiri de-o arhitectură aparte. Cartea este ilustrată și cu fotografii care surprind în diverse ipostaze pe actori. Întregul volum se poate împărți în două părți: cronici despre spectacole și cronici despre cărți de teatru. Redactată într-un stil al exactității și proprietății, dens prin încărcătura conceptuală, cartea este rezultatul unor studii de durată, al unei inteligențe critice aplicate și al unei experiențe dobândite în ani de jurnalism. Volumul este un "poem" dedicat unui templu în care locuiesc suflete adevărate de români, actorii care ne înfrumusețează clipele trăirii într-o lume postmodernă în care arta răzbate cu greu.*

(Menuț Maximinian, Cronică la cartea, *Un teatru cât o inimă*, 2009)

Să mai crezi astăzi, în 2018, epopei, epopeea fiind o specie literară clasică specifică literaturii antice, poate părea o fantezie... Poate chiar este! Nu și pentru domnul Alexandru Florin Țene, scriitor plurivalent, cu idealuri donquijotise în suflet! Dar, între nepăsare, indolență sau acceptarea primatului modei oricărui timp și arta cu ideal, lupta pentru acesta, ce anume este mai valoros? Întrebare fără răspuns. Oricum, Al. Florin Țene a dat literaturii noastre în anul Centenarului României, o epopee dedicată poporului nostru, în care fixează trei momente fundamentale din istoria neamului: crearea poporului român, lupta voievodului Mircea cel Bătrân pentru Independență, îngemănată cu realizarea sfintei mănăstiri de la Cozia și lupta

dintre bine și rău din perioada comunistă. Este vorba de dramele în versuri *Florile sarmisegetuzei*, *Cozia*, *O statuie tulbură speranța apărute* în volumul cu titlu simbolic *Visul Alb*, alături de 11 povestiri, la editura Napoca Star din Cluj.

Pentru a realiza o succintă prezentare a acestor drame istorice, este nevoie să ne întoarcem la ideile curentului literar teoretizat de autor, proglobmodernul, prin care, într-un mod firesc, îndeamnă scriitorii, artiștii României să nu uite adevăratele valori ale literaturii române, temele centrale care au ridicat-o printre celelalte literaturi ale lumii. Sigur, dl Țene este fidel celor exprimate.

(**Voichița Tulcan Macovei**, Cronică la cartea, *Epopeea română*, 2018)

Înțelepciunea este Dumnezeu, iar iubirea idealul: Spirit neliniștit, creator fervent și scriitor fecund, Al. Florin Țene – ce a debutat și s-a impus în literatura română ca poet – abordează o mare varietate de genuri literare, exersând nenumărate formule de expresie artistică, primenindu-se în permanență, oferind de fiecare dată imaginea unui scriitor modern, deschis la nou, deși se revendică, structural, din clasicism. În anii din urmă, a semnat cărți de poezie, eseuri, biografii, volume de critică literară, dar și romane.

Inelul de iarbă, cu care vine prozatorul înaintea noastră, este al cincilea său roman, urmând după foarte cunoscutele **Chipul din oglindă**, **Insula viscolului**, **Orbul din Muzeul Satului** și **Geamănul din oglindă** – apărut cu mai puțin de un an în urmă. Așa cum ne-a obișnuit, Al. Florin Țene își construiește scrierea romanescă folosindu-se ca temelie pentru edificiul artistic de câteva motive/ simboluri/ metafore care îl definesc: geamănul, oglinda, creatorul, iubita, dușmanul din umbră.

(...) Evident, așa cum ne-a obișnuit Al. Florin Țene, romanul său realist este ficțiune. Ficțiune pură, în ciuda faptului că, atras în universul artistic, cititorul are senzația, nu o dată, că realitatea obiectivă a invadat spațiul imaginarului și că recunoaște – camuflate sub masca eroilor din carte și în umbra narațiunilor semnate de scriitorul Dorin Moiescu – persoane, întâmplări, dialoguri ce s-au petrecut cu adevărat...

(**Voichița Pălăcean-Vereș**, cronică la cartea *Inelul de iarbă*)

Apreciem folosirea tehnicii realiste de factură balzagiană prin care eroul este descris în mediul său natural cu modul de viață, cu obiceiurile și tradițiile moștenite, cu îmbrăcămintea de epocă etc.

Sunt, de asemenea, de notat descrierea unor credințe și superstiții, apelul la limbajul paremiologic, cu proverbe, zicale și expresii înțelepte, extrase din texte religioase, fragmente de litanii și rugăciuni, descrieri reușite de natură etc., care sporesc valoarea cărții.

Cu toate că subtitlul romanului se referă doar la „viața” scriitorului, în realitate s-a analizat fiecare demers creator, consemnându-se împrejurările publicării lucrărilor de la debut până la sfârșitul vieții, fără să se facă și analiza acestor

creații. Importante sunt datele despre geneza acestor opere și primirea pozitivă a lor de către critică și cititori.

Drumul spre afirmare și notorietate literară al lui Gib Mihăescu ne poartă prin redacții, cenacluri, sedii ale revistelor, prin cafenele vestite, unde eroul se întâlnește cu scriitori, critici, artiști.

Atmosfera culturală din epoca interbelică în care se afirmă și scriitorul dragășănean este foarte bine descrisă, cu opinii asemănătoare sau divergente, cancanerii și lupte pentru afirmare, cu prietenii salutare, din care se distinge caracterul bonom al acestuia.

(Emil Istocescu, cronică la cartea: *La braț cu Andromeda. Viața scriitorului Gib. I. Mihăescu între realitate și poveste*)

Extrase din operă:

Poezie

Sunt frumosul nebun

Sunt frumosul nebun ce mai caut
Amintiri pe bănci părăsite și despereche,
De nicăieri aud un cântec de flaut
Ce curge în râu dinspre ureche.

E banca crucea mea de-o viață
Clipe răstignite pe lemnul putred tac
În genunchi mă întorc ca la o povață
Frumos nebun la început de veac.

Pe bănci părăsite și despereche
Trecute amintiri în vitralii pier
Într-o catedrală de suflet veche
Mă întorc nebun frumos și mai sper...

Proză

Ion și Ioan – Înțelepții din Transalpina

În primăvară, când muntele mai purta pecetea zăpezii și firicele de apă se revărsau în văile unde ierburile mijesc a verde, Ion fiul lui Ionescu din Ionești, cioban cunoscut de pe valea Oltului a luat hotărârea să treacă dincolo, în Ardeal, cu cele zece oițe țurcane gestante. Atâtea îi mai rămaseseră după inundații. Pleca să-și caute o nevastă harnică și bună de făcut copii. „Numai bine, până trec muntele, oile mele vor fâta și cu banii luați pe jumătatea de miei voi putea face nuntă”, gândea Ion, luând drumul Brezoiului, mergând agale în urma oilor. „Am s-o învăț să-mi facă fasole bătută, frecată cu usturoi!” medita bărbatul lovind cu măciuca câte o piatră ce-i răsărea în fața opincilor, legate până sub genunchi cu nojițe din piele de

porc... Din când în când fluiera printre dinți la oițele ce priveau cu jind la apa limpede a Lotrului.

După atâta mers, a strigat scurt la oi. Acestea s-au oprit ca la o comandă, privind la stăpânul așezat pe marginea unei stâci, năpădit de gânduri. *„Puterea unui cioban se măsoară în greutățile biruite!”*.

- Bârrr! Duceți-vă să beți apă! A strigat, aruncând spre ele cu un șomoiaș de iarbă uscată.

După o odihnă de mai bine de o oră, în timp ce autoturisme și basculante treceau cu viteză pe lângă micul grup de oi, Ion s-a hotărât să treacă în fața turmei, ca mioarele să-l urmeze docile pe poteca ce șerpuia pe lângă drumul asfaltat ce ducea spre Voineasa. *„Frumoase locuri, sunt clipe ce le trăiesc din plin, salvându-mi trecutul, astfel mă fac să cuceresc viitorul...”* gândea Ion urcând spre pisc. Astfel, au trecut trei zile și două nopți dormind în mijlocul oilor, învelit cu șuba făcută tot din blană de oaie, cu căciula neagră de lână trasă pe frunte.

Ioan al lui Ioan din Ioancău, cătun de pe lângă Sebeș Alba, s-a hotărât să se însoare cu o olteancă de prin zona Munteniei. Nici nu se topiseră bine petecele de zăpadă de pe Transalpina, că ciobanul, adunând cele zece oi gestante, ce-i mai rămăseseră în urma inundării satului de către râul Sebeș, devenit una cu Mureșul, a început să urce pe Transalpina, mânănd oile cu fluieratul său caracteristic, printre dinții rari din față. *„Am să-mi găsesc o femeie, iute și harnică. Am să o învăț să-mi facă balmoș și mulți copii!”* Gândea Ioan din Ioancău, fluierând la oile sale, ori de câte ori trecea pe lângă ele câte o mașină.

Luase hotărâre asta, să plece din satul natal, după ce din gospodăria sa nu mai rămăsese nimic. *„Dacă trebuie să aleg între două rele, gândea Ioan din Ioancău, am ales pe cel care nu l-am încercat până acum!”*.

Urca alene și cu răbdare pe drumul ce ducea către vârful Urdele. Abandonase de mult șoseaua asfaltată, și își conducea oile pe o potecă de munte, folosită de ciobani. Cizmele din piele de bou lăsau în urmă adânciturile tocurilor ce se umpleau imediat cu apa mustind în iarbă de pe potecă. Se simțea liber, el cu cerul și oile lui. *„Mă simt slobod, eu și Dumnezeu, dar acest cost este că am acceptat responsabilitatea destinului!”* Prin minte îi treceau tot felul de gânduri, unele mai năstrușnice decât altele. *„Dacă nu-mi găsesc soață, cum îmi doresc?! Sunt bucurii, în viață care pot să mă înjosească, dar și înfrângeri care mă pot împlini!”*. ...Și astfel au trecut trei zile și două nopți dormind, înfășurat în șubă și cu clopul tras pe frunte, în mijlocul oilor.

Cu cât urcau, cu atât cerul era mai albastru și aerul mai curat. Ion și oile lui au ajuns pe platforma de pe vârful Urdele. Și-a făcut palmele strașină la ochi să vadă mai bine cine vine dinspre sensul spre care dorea să meargă. *„Poate este unul ca mine. S-o fi săturat și el de satul său și acum își caută norocul. A ajuns, fir-ar să fie, la concluzia că viața poate fi înțeleasă privind înapoi, dar trăită privind înainte. Căci de-aia și el și eu mergem spre înaintele nostru!”*

Ioan, mai având câteva minute până să ajungă pe platforma mult visată, s-a oprit din urcare și cu oile strânse în jurul său și-a pus palmele streășină la ochi, pentru alungarea razelor de soare ce-l orbeau, să distingă omul ajuns sus. Acesta părea o

statuie cioplită în bazalt. „O fi om bun? O fi om rău? Sau unul ca fostul meu vecin care părea pâinea lui Dumnezeu. Vorba aceea, îți împrumuta umbrela pe timp de soare, dar o cerea înapoi în momentul în care începea să plouă!”

Soarele îi învăluia cu razele sale blânde de primăvară din preajma Paștelui.

- Ziua bună la dumneata, om cinstit!
- Bună să-ți fie inima! I-a răspuns Ion, ștergându-și obrazul cu dosul palmei. Dar ce vânt te aduce pe `mneata în aceste locuri?
- La fel ca pe dumneata!
- Adică?!
- Nu e zăbavă să vorovim fără să spunem nimic. Musai e să-ți spun...?!
- Dacă dorești...
- Iacă... mă duc în Oltenia să-mi găsesc norocul!
- Dar dumneata?
- Mă duc în Ardeal să-mi caut sorocul!
- Spune așa, omule. ...Hai să ne hodinim oleacă pe stânca asta că timp avem...
- Se spune că vremurile schimbă lucrurile. Dar...realitățile ne spun că noi trebuie s-o facem!
- Musai, este cum zici... Dar... drumețule, vorovim, vorovim, cum îi stă bine drumețului, dar nu ne-am cunoscut! Pe mine mă chiamă Ioan din Ioancăul de lângă Sebeș.
- Bine zici Ioane! Mie îmi zice Ion din Ionești de Vâlcea!
- Măi, Ion când te-am zărit aici, sus cu oile lângă tine, mi-am zis: aista îi un hoț de animale care vrea să treacă dincoace.
- Hei, Ioane... s-a dus cu haiducia! Așezându-și mătasa de lână albă mai bine pe umeri, a continuat. Mă gândesc că un minut de îndoială face cât o veșnicie de suferință.
- Ai dreptate! Dar prin pustietățile aistea te poți aștepta la orice! Însă, o vorbă înțeleaptă spune că eșecul nu ne va doborî atâta timp cât hotărârea mea de a reuși e de-ajuns de puternică.
- Așa e, cum zici!
- Nea, oiță!... A strigat Ioan la oile sale care încercau să se amestece cu ale lui Ion.
- Lasă-le! Se cunosc și ele cum o făcui eu cu `mneata. Numai așa se cunosc oamenii și animalele. Fiindcă taina existenței umane nu constă în a trăi, ci și în a ști pentru ce trăiești.
- Ai dreptate! După cum am aflat unul de la altul, fiecare avem drumul nostru în căutarea unei soațe.
- Cum îți este nevasta, așa îți este și cinstea casei. Trebuie să știi să ți-o alegi. S-o cunoști. Fiindcă cunoașterea vorbește, iar înțelepciunea ascultă.
- Și, ziceai că treci la noi în Ardeal?
- Musai să trec! Vreau să-mi fac o familie, cu o nevastă harnică, să știe să-mi facă mămăligă și fasole frecată.
- Să te duci în satul meu, Ioancău, de lângă Sebeș, e o văduvă cu casă, lângă beserică, are de toate, harnică și strângătoare...
- Păi... de ce a părăsit-o bărbatul!?
- A trecut la Domnul! S-a răsturnat cu tractorul...Dacă te duci la ea să-i vorovești că eu te-am trimis. Ioan din Iancău. Nu e departe. Cum cobori, ajungi în Sebeș, o iei la dreapta, mergi vreo patru kilometri și ajungi în sat.

- Așa am să fac!... Am și eu o femeie în comuna mea. Pe cinste, pentru `mneata!
- Amu aștept să-mi spui `mneata!
- Coborând, ajnugi în Brezoi, apoi o iei la dreapta spre Căciulata, Călimănești, Râmnicul Vâlcea, și mai mergi, timp de a mânca o pâine, spre Drăgășani, și ajungi la Ionești. E comună mare. Să ai grije să nu-ți calce mioarele careva cu mașina. E circulație grozavă până la Govora.
- Grijiesc! Și pe la noi se circulă bogă...!
- Când ajungi întrebi de Maria lui Mecherel. Stă lângă șicoală. Îi spui de Ion al lui Ionescu, ciobanul.
- A fost măritată?
- Da! E femeia înecatului de la baraj. Își caută și ea jumătatea. Ai din sat ziceau că e rea de muscă... Dar nu e adevărat. Ști cum e... gura satului-i slobodă.
- Am s-o caut... Amu zic și eu ca omul. Voi încerca. Încercarea moarte n-are! Zise Ioan făcându-și o țigare dintr-o bucată de ziar mototolită în jeb și tutun scos dintr-o tabacheră veche, ținută în ȋtari.

După ce a tras un fum în piept, după care îl expiră afară, Ioan a spart liniștea așternută între ei.

- Voi căuta s-o fac fericită, deoarece fericirea este armonia dintre ceea ce gândește omul, ceea ce spune și ceea ce face...E bună de muncă?
- E haitoșe! Are acarturi, ceva animale...
- Înseamnă că-i fainoșe! Nu e ca Leana din capul satului care are chef să facă ceva, dar începând de mâine...
- Foarte bine! Cărui bărbat nu-i plac muierile? În primul rând le iubim pentru frumusețea lor și în al doilea rând pentru că fac copii.
- Adică oameni!

Ion și-a pus mâinile streășină la ochi și-a privit la poziția soarelui pe cer.

- Bade! E trecut de amiază. E timpul să ne despărțim.
- Călătorului îi stă bine cu drumul...
- Brrr!

După care Ion a fluierat printre dinți. Oile s-au luat după el, coborând agale spre Ardeal.

- No! Amu veniți după mine, mioarelor... Grăi Ioan, sculând oile culcate pe niște smocuri de iarbă, cu bota ce o avea în mână. Încet, cu mica turmă după el, a luat drumul Munteniei.

Amândoi coborau pe căi diferite, având în suflet speranța. În urma lor tricolorul arborat pe cea mai înaltă stâncă flutura pe cerul înalbastrit de senin.

Profil de autor realizat de Nicolae VASILE